

НИШАНЪ-КАЯ

(Легенда)

Едва Петканъ бѣ навършилъ петъ години, когато остана сираче. Баща му Кузманъ турци убиха на самия мостъ. Отъ тогава майка му не можа да свърже двата края. Воловетъ имъ единъ день изчезнаха — бѣха откарани отъ върли сеймени, а една зимна тъмна нощъ, кжщата имъ, подпалена, цѣла изгорѣ. Петканъ и майка му едва се спасиха. Следъ месецъ отъ пожара майката умрѣ. Остана Петканъ сираче. Къмъ седмата година него дадоха козарче при стария Кара-Юмеръ.

Имотенъ бѣ Кара-Юмеръ. Далъ му бѣ Господъ стока и добитъкъ. Имаше си и дечица, но докато поотрастнатъ, прибра ги Господъ, както самъ той казваше. Сега при него бѣ останала племянницата му Фатме — кржгло сираче. Тя едва бѣ навършила шестата си година. Фатме бѣ живо, пѣргаво дете. Презъ цѣлия день нейниятъ гласъ се разнасяше по широкия, засѣнченъ съ джанки и ябълки дворъ. Черната ѝ като смола коса, изплетена на тънки косички, се спущаше подъ шарената ѝ забрадка. А очитѣ ѝ сини, ясни, като синчеца който цѣвти по околнитѣ ридове.

Петканъ и Фатме бързо се сприятелиха. Играеха понѣкога заедно, но не всѣкога Петканъ имаше време за игра. И безъ това работата му бѣше по ридове и долища, гдето подкарваше козитѣ. Въ скоро време той закрепна. Заруменѣха бузитѣ му. Избистри се погледътъ му. А руситѣ кждрави коси, които на кичури се виеха надъ ушитѣ му, вѣтърътъ развѣваше и си играеше съ тѣхъ. Самотата не го плашеше. Той обикна планината, обикна козитѣ, а най-вече обичаше голѣмото шарено куче, което бѣ едничкиятъ му вѣренъ и надежденъ другаръ.

Презъ есенъта Кара-Юмеръ донесе жълта шарена забрадка на Фатме, а на Петканъ — тънъкъ крушовъ кавалъ, съ медени гривни пристегнатъ. И тоя кавалъ стана втори нераздѣленъ другаръ на